

nost obchodní nebo pro zemědělství. Veškeré tyto činnosti vyvíjí st-l, dle svého tvrzení, aby dosáhl vedlejšího výdělku.

Z těchto vlastních jeho údajů je zřejmo, že obstarává na vlastní účet a risiko úkony povoznické živnosti za účelem výdělečným a že tak nečiní pouze v ojedinělých případech, nýbrž trvale a pravidelně, kdykoli se k tomu naskytne příležitost a potah není jinak zaměstnán. Tato skutková podstata obsahuje však veškeré znaky živnosti povoznické. St-l přes to tvrdí, že není povinen opovědět u živn. úřadu živnost povoznickou, a že není trestný, když tak neučinil. Dovolává se výnosu min. vnitra z 25. srpna 1881 č. 11.412 a výn. česk. místodržitelství, otištěného ve sbírce normalíí pod č. 74.

Cit. výnosy bylo vysloveno, že zemědělci, kteří jen po kratší dobu v roce, a to po obdělání polního hospodářství pouze občas a ne pravidelně hledají pro své potahy vedlejší výdělek dopravou osob neb dovozem uhlí, kamení, rudy a t. d., a při nichž zemědělské zaměstnání tvoří hlavní zdroj jejich výživy, nejsou povinni opovědět živnost povoznickou. St-l sám udává, že jeho hlavním zaměstnáním je živnost obchodní, proti němuž zemědělství ustupuje do pozadí. Pak ovšem ani z těchto instrukcí, které ostatně nemají a neměly povahu nařízení státních úřadů ani ve smyslu čl. 11 zák. stát. z 21. prosince 1867 č. 145 ř. z., nýbrž jsou pouhými výnosy úřadů nadřízených, kterými byly úřadům podřízeným dány pokyny, za kterých skutkových předpokladů mají považovati povoznictví za vedlejší živnost zemědělské produkce, nemůže st-l nic dovoditi pro svůj názor, že jest oprávněn bez opovědi povoznické živnosti provozovati povoznictví.

Dospěl-li žalovaný úřad ze skutkového základu, jak jej st-l ve svém odvolání z tresního nálezu první stolice uvedl, k závěru, že st-l provozuje povoznictví po živnostensku a že tuto živnost neopověděl, což on přiznává, a odsoudil ho pak pro přestupek neoprávněného provozování této živnosti, pak nelze shledati ani že by se nař. rozhodnutí přičilo zákonu, ani že by úsudek žal. úřadu neměl ve spisech dostatečné opory.

Č. 8297.

Živnostenské právo: Potřebuje manželka školníka střední školy živn. koncese, vaří-li pro studenty občas obědy?

(Nález ze dne 16. prosince 1929 č. 21.299/27.)

V ě c: Marie K. v P. proti zemské správě politické v Praze o přestupek podle § 22 živn. řádu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Zem. četnické velitelství pro Čechy oznámilo osp-é v B., že st-lka — manželka školníka gymnasia v B. — podává pokrmy bez živn. oprávnění. Jsouc o tomto oznámení vyslýchána, udala st-lka, že jest pravda, že pro studenty někdy vaří, že však tak činí jen k žádosti jejich rodičů mezi 12. a 13. hodinou, jen v ty dny, kdy jsou ve škole

celý den a kdy jedou až večer vlakem domů. Vaří pro 8 studentů obědy po 5 Kč a šesti studentům podává polévku po 1 Kč.

Nálezem osp-é v B. z 9. dubna 1927 byla st-lka odsouzena pro pře-stupek § 22 živn. řádu, kterého se dopustila tím, že neoprávněně provozuje živnost hostinskou, nemajíc potřebné k tomu koncese, podáváním pokrmů studentům u ní nebydlícím, a odsouzena k pokutě 50 Kč. Odvolání její bylo nař. rozhodnutím zamítnuto s odůvodněním, že skutková podstata přestupku jest doznáním strany a seznáním stráže prokázána.

O stížnosti nss uvážil:

Žal. úřad vychází z názoru, že trestná skutková podstata jest dána tím, že podávání pokrmů dělo se studentům u st-lky nebydlícím. — K tomu však sluší poukázat na to, že živn. ř. zná také určitá výdělková odvětví, která spadají do pojmu a kategorie »domáciho vedlejšího zaměstnání«, a stanoví, že na zaměstnání a podniky takové zákon živn. se nevztahuje [čl. V lit. e)].

St-lka se v tomto směru též hájila, uvádějíc v odvolání, že podávání pokrmů koná ve své domácnosti, že podává je jen určitému počtu studentů, jen někdy a jen těm, kteří tráví celé dny v budově a těm, jejichž rodiče ji o to požádají, a že tento způsob podávání pokrmů jest vedlejším zaměstnáním, jež nutno lišiti od živn. podávání pokrmů, vázaného na koncesi dle § 16 živn. řádu. V souhlase s tím také stížnost namítá, že běží o takové domácí vedlejší zaměstnání.

Jak z nař. rozhodnutí jest zřejmo, neposuzoval úřad sporný případ s tohoto hlediska obhajoby st-lky, veden jsa mylným právním názorem, že podávání pokrmů osobám, jež v domácnosti toho, kdo pokrmy podává, nebydlí, za všech okolností jest provozováním živnosti hostinské. Ale pak zůstalo následkem tohoto mylného právního názoru žal. úřadu řízení neúplným a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

č. 8298.

Vojenské věci: O pojmových znacích »válečných úkonů« podle zák. čl. LXVIII:1912.

(Nález ze dne 16. prosince 1929 č. 24.070/27.)

V ě c: Dr. Vilém L. v Bratislavě proti ministerské komisi pro válečné úkony o válečné úkony.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Dne 27. ledna 1920 oznámil st-l protokolárně u služnovského úřadu ve V., že mu četnická stanice ve V. rekvirovala v květnu 1919 v jeho bytě uniformy, binokl a ještě jiné předměty, pročež žádá, aby se věc vyšetřila. — Podle zprávy četnické stanice ve V. z 29. ledna 1920 byly v r. 1919 na rozkaz tehdejšího velitelství 10. domobraneckého praporu konány prohlídky u býv. rak.-uher. důstojníků, u nichž byly hledány zbraně. Ve st-lově bytě vykonal prohlídku okr. velitel četnický T. v přítomnosti nadporučíka a služného M. Zde byly zabaveny a jme-